

Een avontuur dat me leerde “blij te zijn met wat ik heb”

Eigenlijk moet ik beginnen met gisterenavond. Ik heb uit pure nieuwsgierigheid naar het nieuw programma “The sky is the limit” op Vier gekeken. Over de superrijken onder ons en hoe ze leven.

Tijdens het kijken bedacht ik hoe oppervlakkig het allemaal wel was. Louter op de materie gericht, supermoderne grote villa’s met dressings zonder einde, de obligate peperdure handtassen en dito schoenen waarop je je een ongeluk loopt. En dan de relatie tussen die vijftiger macho kunsthandelaar en zijn immer zo sweet lief koketterend Russisch jong vrouwtje, met haar onnozel piepend klein meisje stemmeke, die haar papa-man blijkbaar constant babyachtig moet bepamperen. Ik denk niet dat het kind ook maar enig besef heeft van hoe een normale 32 jarige vrouw met haar man omgaat. Maar ja, naar het schijnt de droom van elke macho man op leeftijd!

Maar toch was dit programma ergens dieper in mijn hoofd binnengedrongen want ik stond er deze morgen mee op. Ook oppervlakkigheid kan bij je binnendringen.

En dan gebeurde er in de loop van de dag iets heel raars. Ik bekijk zoals gewoonlijk de website van het nieuwsblad en daar valt mijn oog op volgende link

http://www.nieuwsblad.be/article/detail.aspx?articleid=dmf20140205_00964886

Gaat over een loting met als hoofdprijs de eigendom van een prachtige villa in Zuid Afrika. Het Nederlandse koppel wil er weg omdat de vrouw ziek geworden is en terug naar Nederland moet voor behandeling. Ze hebben via Oostenrijk waar dat soort verkoop toegelaten is 9999 loten uitgeschreven van 99 euro elk.

In een bui van: allez zeg, 99 euro is niets, beslis ik plots van gewoon eens voor het avontuur mee te doen. Zo maar. Allez en avant, ik doe dus impulsief echt mee.

Terwijl ik een halfuur later begin te bedenken: zeg maar, zie dat ik nu van die pakweg 10000 loten eens win? Ik ga toch niet naar Zuid Afrika verhuizen. En Andy kan sowieso niet ginder gaan wonen. Wat hebt ge nu gedaan? Straks zit ge daar nog mee aan u been en dan moet ge dat gaan verkopen of gaan verhuren met alle beslommeringen van dien op zo’n grote afstand zonder dat je er zo eventjes naar toe kan om een en ander te gaan checken.

Ondertussen rinkelt onze telefoon: het is de toonzaal waar we gisteren een offerte gevraagd hebben voor een nieuwe terras- en voordeur en een paar ramen voor ons stekje hier op de beboste heuvel van Rotselaar dat aan een energiebesparende renovatie toe is.

Ik had mijn handtas laten staan. Hoe kan zoiets nu gebeuren? Mijn meest persoonlijke bezittingen zo maar ergens achter laten. Maar als Andy de chauffeur is dan neem ik soms geen handtas mee en na het intense uitkijken naar deuren en ramen was ik ze dus totaal vergeten.

Ik stap de auto in om ze te gaan halen en dan komt heel dat Zuid Afrika gedoe voor mijn ogen.

God, ik wil dat helemaal niet, ik ben hier gelukkig in België en ik hoef geen extra huis zo ver weg, alleen maar bereikbaar met een lange vlucht. Ik hoef sowieso geen tweede huis en al de mogelijke beslommeringen daaromtrent. "Huizen zijn luizen" zei mijn grootmoeder meermaals, bedoelend op de kopzorgen die dat soort investeringen veroorzaakt.

Terug thuis direct de bank opgebeld. Oef. Omdat het een internationale overschrijving is van gelukkig al bij al maar 99 euro kan het nog teruggedraaid worden.

O wat hou ik plots intens van mijn Belgische woonst, familie, vrienden, bezigheden en alles er op en er aan, zelf het wisselvallig weertje (al overvalt me nu eerder een vroeg lentegevoel met het zonnetje van deze week).

Nee, meer hoef ik echt niet te hebben. Gelukkig was de kans dat ik niet zou gewonnen hebben hoe dan ook 9998!

Mooie levensles die ik met dit voorval heel letterlijk gevoeld en geleerd heb.

Een innerlijk is niet te koop, een sociaal netwerk evenmin, een bewustzijn heb je of heb je (nog) niet.

Nee, laat die superrijken maar de sky opzoeken, ik blijf hier en onze woonst is perfect.